

FIESTAS
DE
SAN JAIME

am
santanyí
ES COPIA
DIGITALITZADA

Santanyí, 1978

EDICIÓN PATROCINADA POR LA

 CAJA DE AHORROS
Y MONTE DE PIEDAD
DE LAS BALEARES
"SA NOSTRA"

am
santanyí
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

SALUTACIÓ

Novament puja al cel el cohet anunciador de les festes de Sant Jaume. L'Ajuntament, i amb el seu nom la Comissió de Festes que presidesc, vos convidam a que deixeu per uns dies els vostros treballs i, tots junts, santanyiners i forans, siguem els protagonistes de tots els actes que anunciam.

Molts d'anys a tots i que aquestes festes omplin de goig a tot el poble i els seus voltants.

Santanyí, juliol de 1978

Rafel Bonet
Batle

En el curs de les obres de revalorització de lo que subsisteix de la primitiva església fortificada de Santanyi

La conservació i la revalorització d'un monument comporta sempre una problemàtica. Damunt els edificis del passat, l'història hi queda escrita segle a segle, i cada generació hi sol deixar el propi testimoni. Tots els detalls que puguin ser significants, s'han d'analitzar i se n'ha de prendre nota; però al final arriba un moment en què resulta indispensable decidir entre distintes solucions, amb criteris actuals, perquè també noltros, a la nostra escala, estam escrivent una pàgina de la història del monument.

L'espai i el caràcter d'aquesta publicació no permet fer un estudi a fons de les distintes modificacions sofertes en el transcurs del temps pel temple parroquial de Santanyi, que constitueix un cas únic a Mallorca. En aquest estudi els documents escrits hi haurien de dir la seva paraula.

Però les pedres també solen parlar. I en el nostre cas, encara que no acabin de resoldre el petit enigma de com varen esser i en quina forma varen anar evolucionant les successives primeres esglésies són prou eloqüents.

Cab en lo possible que, en un moment donat, durant la primera mitat del segle XIV, en els gloriosos temps del nostre regne independent, l'edifici hagués tengut tres naus, amb arcs de forma apuntada i de perfil senzill i robust, que aguantaven un sòtil de bigues de fusta. Era la forma corrent que encara conserven moltes petites esglésies de la ruralia insular; i a Ciutat, les de la nau de l'antic convent de Santa Margalida.

Els arcs principals (no les voltes) de lo que més tard s'anomenaria «capella del Roser» són possiblement els d'aquella nau central.

Els de la nau lateral esquerra (mirant cap a l'altar) encara se poden veure a l'actual sagristia. La nau lateral dreta, en un cert moment (que pot ser els documents permetran conèixer) degué ser esbucada quan l'església resultà petita i es decidí fer-ne una de nova.

De la mateixa manera que a a gran nau de Sant Francesc de Ciutat, la coberta de bigues de fusta de la nau central va ser substituïda per les voltes que contemplam actualment. A Sant Francesc això es va fer per els anys 1370-1380 i a Santanyi degué ser no gaire més tard; és a dir durant el domini dels reis de la casa d'Aragó. L'obra, segons fan veure els escuts de les claus, degué ser pagada a mitges amb les rendes del Rei a l'illa i amb els pressupost de la **Universitat** o govern insular autònom.

A la nau lateral esquerra (actual sagristia) l'embigat va ser igualment substituït per voltes, però més tard, devers l'any 1500. Hi ha una falta de correspondència entre els arcs primitius i les voltes gòtiques Però a pesar d'aquesta irregularitat i del contrast entre la robustesa dels arcs primitius i l'elegància de les voltes, el conjunt resulta d'una gran noblesa.

Per l'any 1500, època de l'expansió de l'imperi turc de Constantinopla, el perill de les incursions dels pirates va anar en augment. La comarca meridional de Mallorca, poc poblada i allunyada de la capital, era de les més exposades en aquestes razzies, sovint tràgiques. Les torres de defensa existents a les possessions i en el mateix poble, eren insuficients per donar refugi a la gent quan sonaven els corns d'alarma. Es de pensar que fos d'aquell temps la decisió de fortificar l'església i de cobrir-la amb una teulada, amb lo qual es creava un porxo suficient per servir de refugi als no combatents. Les parets exteriors d'aquest porxo estarien formades per una combinació de merlets o almenes (que estant cobert l'edifici serien realment finestres) i de mur tancat amb petites espilleres.

Hi ha indicis clars de que aquestes almenes-finestres tenien «esplendit»; o sia, que en planta, obrien des de fora cap a dins. I també que en altres casos eren rectangulars. Segurament havien estat pensades en relació a determinats ànguls de tir, fos per les ballestes o per les armes de foc —incluides petites bombardes o culebrines— que per aquell temps ja estaven en ús.

No ja per raons estètiques, en aquest cas ben justificades, sinó per fer recuperar l'apariència històrica d'església-castell, única a Mallorca (encara que freqüent a Eivissa i a Formentera), aquestes almenes, amb bon criteri s'han de reconstruir, encara que no la coberta,

La fidelitat exigeix que se conservin religiosament els testimonis visibles que donen indicis, per desgràcia incomplets, de com havien estat aquests elements defensius, bé en la realitat bé sobre dibuixos. Complida aquesta exigència, tots els que tenim el desig de fer les coses lo més bé possible devem cooperar a cercar la solució al mateix temps més respectuosa i més estètica.

En tot cas, és just agrair a la «Caja de Ahorros» de les Balears «Sa Nostra», la iniciativa i el patrocini d'una obra que al mateix temps que revaloritza un monument mallorquí d'interès singular, contribuirà a millorar el «paisatge urbà» de la bella, històrica i estimada vila de Santanyí.

Gabriel Alomar
arquitecte

am
santanyí
ES CÒPIA
DIGITALITZADA

L'HOME I LA TERRA DE SANTANYÍ

Al bell mig de l'estiu, quan arriba Sant Jaume, tot el poble fa festa. I si poble ho som tots, grans i petits, he pensat dedicar unes notes sobre la nostra història als nostres nins, a aquests nins que estudien grans descobriments de pobles llunyans, victòries i personatges estranys, i sovint desconeixen la història més pròxima, la del poble en el qual viuen i de la qual en part en són conseqüència.

Fins fa poc, vull dir fins cap als anys 60, quan encara no havia arribat el turisme a les nostres cales, la immensa majoria dels santanyiners se dedicaven a cultivar la terra. L'agricultura era la base de la nostra economia, i aquesta activitat era tan important que la gent comptava les èpoques de l'any segons les feines del camp, i així deien «Es temps de collir ametlles», «es temps de sembrar»... I ben aviat trobam un carrer dedicat a la lluna i un altre al sol que amb la seva llum i calor fa germinar les llavors i madurar els fruits.

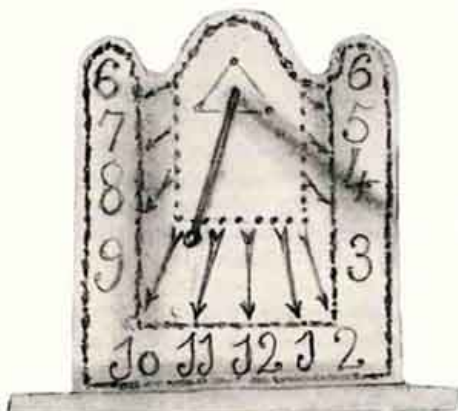
Tots hem sentit dir qualche vegada «Santanyí poca aigua i gens de vi», aquest refrany tan curt explica molt bé la nostra economia agrària. Es ben cert que els pagesos santanyiners han hagut de treballar sobre una terra generalment seca, «prima», i baix un cel ben blau però moltes vegades egoista a l'hora d'enviar pluges. Malgrat aquestes dificultats, però, no se desanimaren i intentaren resoldre els problemes que les plantejava la sequedat, construint dins el segle XVIII s'aljub i la canal que havia de conduir l'aigua del Pou del Rei fins a la vila. Dia rere dia, segle rere segle, bé sota el sol d'agost o les pluges de la tardor els nostres pagesos han anat treballant la terra i transformant marines i garriges en camps de blat, ametllers, garrofers, figueres i vinya (avui totalment extingida).

Però la terra sobre la que treballaven i suaven els santanyiners sovint no era seva. Tots sabem que en el segle XIII quan el rei Jaume I va conquerir Mallorca va repartir part de l'illa entre alguns nobles que li havien ajudat; l'actual terme de Santanyí juntament amb altres terres va correspondre a Nunyo Sanç, el qual en va donar part en emfiteusi a altres nobles senyors i així mitjançant herències o vendes bona part de la terra del nostre poble continuava en mans de senyors ciutadans. Així no es gens estrany que quan la **revolta dels forans** de mitjan segle XV i durant les germanies (s. XVI) els pagesos s'aixecassin contra la Ciutat ja que era el centre on hi havia els nobles que posseïen les terres i pensaven més en obtenir-ne beneficis que en millorar-les. Així durant els segles passats els nostres pagesos, unes vegades aixecant-se contra els seus senyors i d'altres mitjançant l'establiment o vendes per part de la noblesa arruïnada varen anar obtenint bona part de la terra de Santanyí. Són ells, els santanyiners que conraven el

camp i lluitaven per defensar el seu poble, els vertaders protagonistes de la història.

I així veim com als pagesos santanyiners els va costar molts d'esforços arribar a posseir una cosa tan seva, que trepijaven i treballaven cada dia, com és la terra. I és que a dins la història a vegades trobam que a un poble li costa molt arribar a tenir el que li correspon per dret natural.

Bel Vidal

JOAN COVES

L'horari solar presidia la vida pagesa.
Relloige de sol de ca l'amo en Tofol Roca.

am
santanyí
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

PROGRAMA OFICIAL

de los actos a celebrar en Santanyi los días 22, 23, 24 y 25 de Julio de 1978, con motivo de las Fiestas de San Jaime, bajo el patrocinio del Magnífico Ayuntamiento.

Día 22. - A las 22, Concierto en la Pl. Mayor por la Banda Municipal.

A las 23, Verbena con los conjuntos LOS NATIVOS, GRUPO 15, y ACUARIUS.

Día 23 - A las 22. Concierto en la Pl. Mayor por la misma Banda de música.

A las 22'30, la Compañía de Teatro AUBA pondrá en escena la obra "ARRIBARE A LES SET MORT".

Día 24. - A las 18'30, pasacalles con xirimies y cabezudos.

A las 19, Gala Juvenil.

A las 22, Concierto en la Pl. Mayor por la Banda local.

A las 23, Verbena con los conjuntos PALOMA Y SU CONJUNTO, TRINI SANTOS y SIROCCOS.

Día 25. -

FESTIVIDAD DE SAN JAIME

A las 11, Oficio mayor.

A las 12, Recepción popular en el salón de sesiones del Ayuntamiento.

A las 19, partido de fútbol

A las 19, Concierto por la Banda Municipal

A las 22, Velada de bailes regionales con la participación de "AIRES SOLLERICS".

A las 22, Concierto en la Pl. Mayor a cargo de la Banda de Música del Regimiento Infantería Palma 47

A la 1 horas, en la Pl Puerta, Castillo de Fuegos Artificiales y traca final.

BERNAREGGI A SANTANYÍ

per Miquel Pons

L'avinentesa de la festa de Sant Jaume em permet de treure'm un corcò, que d'una manera personal m'anava trepanant la consciència a mesura que s'acostava aquest any de 1978, l'any del centenari de Francisco Bernareggi. Per una part estic tranquil perquè he ajudat a Àlícia i a Miquel Llabrés de «Bearn» a l'exposició homenatge a Francisco Bernareggi, amb tanta de presència de Santanyí i amb tants de santanyiners com hi feren presència. L'exposició de «Bearn» no va ser una **delección de sellos** i va tenir **robes de llengos** i tot i estic segur que per la nostra voluntat i entusiasme, don Paco n'hauria estat content. Per altra part, crec, i ho dic amb paraules ben planeres, que encara Santanyí li és deutor i em tornes perquè Bernareggi va ser el primer pintor que es va sentir follament atret pel paisatge de les nostres cales, de la nostra ruralia, de la nostra pedra i de tot allò que era i significava Santanyí des de l'any 1919 que va topar-se amb una contrada, que li compliria els ulls i el cor, que el se faria seu després de persistent lluita i que es confondrien amb amorosa abraçada d'enamorats fins a sentir-se gelós de que un altre pintor intentàs de plasmar-la. El paisatge de Santanyí ja fos perquè restava tant arraconat, lluny de Ciutat, sense tren, sols comunicat per la lenta diligència o pels cotxes amb mules dels senyors de les possessions, no havia atret ni a pintors catalans ni americans, que s'havien decidit pel triangle Pollença-Sóller-Deià, amb algunes excepcions. Les paraules d'Antoni Pol no havien convençut a Russinyol i al Pla i Santanyí, encara que **hospitalario**, restaven sense pintor. Però arribà Bernareggi, aparellà la seva cabana, les seves cabanes a Santanyí, a Cala Figuera i cap els cinquanta i de retorn de l'Argentina a Santanyí i a Sa Torre Nova de Cala Santanyí. Els estius a Santanyí i els hiverns al **Corb Mari** (Ciutat) alternaven des de 1919 a 1936, que la Guerra Civil, amb les seves eufòries malenteses, les morts a les cunetes i la sang als murs —segons un amic seu— el va empenyer a prendre vaixell rumb a l'exili a la terra nadiua. Pocs foren els amics que s'acomiadaren del pintor. Els temps eren difícils i no hi cabia cap manifestació comprometedora. I el que havia partit, portant-se entre els records alguna cosa de l'entranya mateixa de la terra santanyinera, la deessa Ceres, tornà el 6 de juliol de l'any 1949 i puntuals acudiren les autoritats i els amics de Santanyí a l'Hotel Alhambra, just a la vora del Liric dels nostres anys joves, per a saludar don Paco i donya Catalina, altra vegada a Mallorca, encara que semblàs mentida i contra tot pronòstic, per a no sortir-ne mai més fins al darrer i definitiu viatge. Pocs dies després arribaven els esposos Bernareggi-Vidal a Santanyí i a la Porta Murada ho havia un formiguer de gent per a donar la benvinguda a l'amic d'uns i dels altres, dels camperols i dels mariners, dels més i dels manco i a l'església les notes de l'Himne argentí sortien de les trompes de l'orgue de Jordi Bosch i cantaren una **Salve** i a l'Ajuntament hi hagué recepció i a Cal Senyor Damià un concert interpretat per Cosme

Adrover amb composicions de Hidyn, Chopin, Listz, Albéniz i una rapsòdia mallorquina. I és que l'Ajuntament sempre es va sentir lligat a la persona i a la pintura de Bernareggi. A 14 d'octubre de 1926 el batle don Llorenç Bonet enviava una comunicació al pintor, agraïnt l'obsequi d'una reproducció fotogràfica de **Placidez**. La comunicació és un sincer testimoni de gratitud i reconeixement vers el pintor, «que ha sabido matizar de tan dulce expresión y colorido, un rincón antes olvidado y desconocido por los mismos moradores de este pueblo y que sólo a él se debe el descubrimiento de las bellezas que encierra este rincón de la adorada isla de Mallorca...».

I sense dubte que els racons eren desconeguts per propis i estranys. I bé que ho recorda Na Margalida Sastre: **No miràvem mai Es Pontàs, ningú el mirava i sinó com una rocota foradada. Era un homo com cap. Mos feia estimar ses coses. Se molestava quan veia que una persona tallava un brotet de pi.** També els va induir a l'estimació dels pins, dels arbrers. Ai si hagués vist el mal de la processonària als pinars de la Cala com embolcallada dins un xal gris. Gràcies que les pluges d'abril i maig han fet reviscolar els pins.

El 17 de juny de 1928, l'Ajuntament acorda donar el nom del pintor a la Plaça de la Creu i es fa realitat el 16 de setembre de 1929. La làpida, que dissenyà el pintor argentí Mariano Montesinos, estava coberta amb una tela de **llengos**. Fins a Santanyí havia arribat l'esperit de retrobament i valoració de les coses mallorquines. Bernareggi s'havia enamorat de les **robes de llengos**, que no sols adornaren les seves cases de Biniraix, **Corb Mari**, Santanyí... sinó que serviren de fons a la famosa exposició del pintor al Solonet de «La Veda» i les havia cosides totes la madona Catalina Adrover, de Ca ses Gelades.

A l'acte de dedicació de la Plaça hi eren presents Tito Cittadini, Bellini, Montesinos, Bernareggi molt torrat pel sol i parlaren don Llorenç Ferrereta i el notari Juan Zabaleta Corta. Fou un dia d'entusiasme, d'alegria però que prest seria pàl·lidament entelada per imposicions i desitjos d'estaments dominants. El mateix any del retorn, el 22 de setembre, dibuixava la làpida **Obispo Verger, 1722-1790**, que commemorava el II Centenari de la partida del franciscà santanyíner a Nueva España i l'**Agnum... stantem** i una espiga per una petita publicació anònima però original del biògraf del Bisbe Verger, Bernat Vidal i Tomàs. Anys enrera Bernareggi havia dibuixat la façana antiga, amb l'escut del bisbat de Monterrei, de Ca'n Verger de Sa Costa d'En Verger, avui valuós testimoni com en són testimoni d'aquell ahir santanyíner perdut o quasi perdut per a sempre. Els pinzells i els llapis del pintor ens llegaren **Placidez, Barracas de pescadores, Es pontàs-1934**, exposat a Ca'n Parra, **Quietud, Son Morlà, La enramada, Ca'n Ferrareta, Otoño en Cala Figuera**, que tenia José Maria Mádico del Crèdit, Caló d'En Boira, un llaüt a Cala Santanyí..., i tants de dibuixos com la Festa de Sant Jaume 1927, una processó passant per Ca'n Parra, el Roser, el cap de cantó del carrer de ses Filoves i l'església, la Rectoria, la Torre Fesa, el castell de Portopetro i la Torre d'En Beu i tants d'indrets de la Cala, la Cala en festa, la Cala amb les barques envelades, els mariners, el patró Busques, Na Margalida Sastre amb un covo de peix al cap, Ca'n Jaume Antoni, els molins de S'Alqueria, Consolació, el cementeri de Ses Salines quan Ses Salines eren d'aquí, la cuina i gerrer de Sa Talaia. Com ens agradaria veure a sa mare de Na Margalida Sastre, pintada per Bernareggi, donant menjar a l'aviram després d'uns dies de fam, vestida de pagesa **natural**, són paraules de sa filla, i els quadros de la tronada, **Es Pontàs-1950** adquirit a la famosa subhasta del Crèdit, també exposat a Ca'n Parra, **Sábado de Gloria, Cala Llombards, Verano, Atardecer en el pueblo**, amb tanta gent coneguda, **Remanso**, Premi d'Honor del Saló de Tardor, 1956, **Historia** (Sa Torre Nova), el **Poema del Pontàs**, inconclús, com el Roser, nom que donava a una composició on els pins imitaven els arcs ogivals del Roser i el mateix Roser tot just començat i mai acabat, amb Olga Mir de model, i els retrats de Catalina Munar, que mai he vist, i el poeta Blai Bonet, almanco es coneixen quatre versions, perquè cada tarda després de dinar don Paco i En Bernat anaven al carrer de Ciutat, número 74, a visitar al poeta convalescent. Poques vegades m'hi vaig trobar, aleshores estudiava a fora, però vaig sentir un dia que Bernareggi observant una ombra de figuera de moro a sobre la pols rosada del carrer, deia: **Fijate que formas, parece un Miró**. I un dia el pintor va portar a casa del poeta el quadro **Caia Llombards** i el poeta ho contà a un article de «La Almudaina»: **Bernareggi, maravilloso de cortesía, nos trajo un cuadro a casa para que lo viéramos. Y vimos el mar. Y el mar se sentó en una silla. Y fuimos amigos del mar. Amigos de aquel pino cercano que levanta el corazón y la copa...** I el poeta l'any 1950 va escriure un poema **Carta al pintor Bernareggi**.

A Francisco Bernareggi contava l'art i la humanitat i l'amistat. Aquesta amistat viva, autèntica, que feia sonar, a les vetllades de la Cala, la guitarra al patró Caranyo, a En Guillem de Ca Madò Eulària, a l'amo En Toni de Ca sa Dida... Que feia acudir En Maxura, El Sen Tià Nin, afectat de barral de **cazalla**, i que amb un carro li transportava les caixes al Pontàs i li enllestia una enramada per aguar-
dar-les a l'ombra. Aquesta amistat que feia que les veus joves i les tonades resplendissin dins la Cala a les nits altes d'estiu, com hi ressonava el bram de la

somera de Ca'n Busques, que també es menjava les tomàtiques de l'Apotecaria. Aquesta convivència que feia que don Paco —amb el **do** de la nota musical, que sabia música i tocava el piano, tal volta millor que En Rafeló, entre rialla fresca i altra rialla, rapava la guitarra i cantava alguna cançó composta per ell mateix davant l'estorament del pintor extremeny Catón. Que feia que a la revetlla de Sant Francesc els mariners organitzassin una xaranga per a donar-li els molts d'anys i que Na Margalida Sastre Reus fes ús de la seva llengua tan estil·lada i hi hagués tertúlia a **La Casa del Pintor** i... visquessin com a reis.

Tot això, ara, m'ha permès de saber coses per boca d'amics i coneguts, que foren els seus amics. Na Margalida Sastre, Na Margalida Marçala, Ses Gelades, Na Joanaina de Ca'n Parra..., i de més aprop En Cosme Coves i Na Maria Suau, que són, amb certa manera, la continuació de l'obra de Bernareggi a Santanyí, i el que record del fruit de la memòria feliç d'En Bernat Vidal i Tomàs, **Bernadet** per a don Paco, i el poc que sé per jo mateix. Tot, també, ha fet que els nins de l'Escola hagin treballat amb informacions directes.

No s'allunya de mi el record de la seva lluita amb la mort a un quartet d'home del poble de l'Hospital, vora la Sang, on hi morien unes camèlies rosades, obsequi del pintor Coll-Bardolet.

I Bernareggi, que havia deixat Santanyí, per anar a viure a Ca'n Frau, a Génova, il·luminada per una finestra santanyínera, moria el 8 d'abril de l'any 1959, pobre, pobríssim, i de Santanyí hi arribaren lliris morats i grocs, com a l'abril d'enguany hi arribaren roses vermelles, i silenci, al complir-se cent anys de la seva naixença, allà al Gualguay entreterrià argentí.

am
santanyí
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

SANTANYÍ, ACTIVIDADES CULTURALES

Julio 77 - Julio 78

DELEGACION OFICIAL MEJICANA VISITA SANTANYÍ

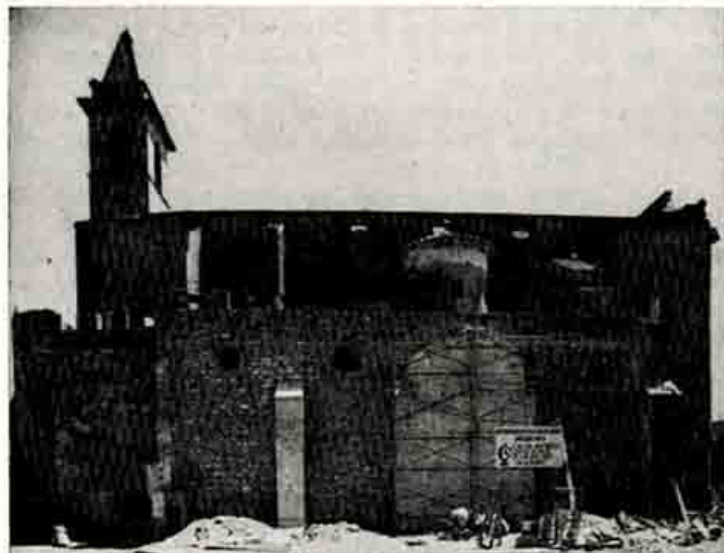
Visitaron nuestra villa un grupo de personalidades mejicanas presididas por el Gobernador de Querétaro, arquitecto don Antonio Calzada Urquiza. En el salón de sesiones del Ayuntamiento se celebró un homenaje al P. Rafael José Verger, Obispo de Monterrey, Hijo Ilustre de Santanyí, pronunciando breves alocuciones el Cronista Oficial y el Sr. Gobernador. Seguidamente visitaron la iglesia parroquial, Cala Figuera y almorzaron en Cala d'Or. Dicha delegación fue obsequiada por nuestro Magnífico Ayuntamiento y por el alcalde D. Rafael Bonet.

PREMIO

Micaela Danús fue distinguida con el premio extraordinario de licenciatura que recibió de manos del «presidente de la Generalitat» Josep Tarradellas. La tesina versó sobre «La villa de Santanyí y su término. Estudio histórico 1391-1479».

RESTAURACION DEL ROSSER

Se han iniciado las obras de restauración de la capilla del Rosser bajo la dirección del Arquitecto D. Gabriel Alomar. Contratista D. Jaime Vidal Tomás.

El presupuesto, estimativo, y que es costado íntegramente por Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Baleares, «Sa Nostra», supera el millón y medio de pesetas.

LIBROS

Este año no se celebró, desgraciadamente, la Fiesta del Libro, no obstante la Caja de Pensiones, «La Caixa» y la Caja de Ahorros de Baleares, «Sa Nostra» obsequiaron a sus impositores con diversas publicaciones, todas ellas interesantes. Nos es grato felicitar a dichas entidades por ésta y otras labores culturales.

ARTE

Numerosas han sido las exposiciones que se han celebrado en nuestra villa:

En el Salón del Ayuntamiento: Riera Ferrarí.

En Ca'n Jaume Antoni: B. Capó y J. Camargo.

En la Casa de Cultura de «La Caixa»: Codorniu, Pellicer, García, Amparo Castellote, Ponç Fullana, Cuadrado y M. Vicens.

En Palma tuvo lugar una exposición homenaje al pintor tan vinculado a Santanyí Francisco Bernareggi, con motivo del primer centenario de su nacimiento. Dicha muestra se efectuó en la Galería Bearn.

ASOCIACION AMAS DE CASA

El pasado marzo tuvo lugar la entrega de carnets a las componentes de esta asociación, que desde entonces viene desarrollando una interesante serie de actividades, tales como clases de cocina y decoración a cargo de Ana M. y Mercedes de la Piesa, conferencia y proyección de diapositivas sobre temas de Mallorca a cargo de D. Jerónimo Juan Tous. Sobre temas de Santanyí conferencia y proyección de diapositivas a cargo de Cosme Aguiló. Participación en concursos culinarios y de ramos, así como exposiciones de flores, etc.

VIAJES

La Caja de Pensiones «La Caixa» sorteó dos interesantes viajes a Méjico.

La Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Baleares «Sa Nostra» sorteó asimismo dos viajes a Italia. Los agraciados fueron, en Santanyí D. Guillermo Pons Escalas y Sra., y en la Oficina de Cala d'Or (inaugurada en mayo del 77) D. Angel López Fuentes y Sra.

Andreu Ponç

am
santanyí
ES COPIA
DIGITALITZADA

MI ENCUENTRO CON LA CALA

por Francisco Bernareggi

Hoy se cumple el segundo aniversario de la muerte del grande y querido F. Bernareggi. Como homenaje al gran artista y hombre ejemplar reproducimos un texto de don Paco que con sus telas reveló la belleza de nuestra costa al mundo del arte y a nosotros mismos.

En 1919 llegaba yo a Santanyi por primera vez. Del pueblo encaminé mis pasos hacia el mar; y cuando mis ojos descubrieron, en aquella quietud y sosiego del paisaje, la belleza serena, rococida y a la vez espléndida de las calas, quedé absorto y deslumbrado. Riberas de paz edénica, playas mimadas por caricias del mar, al abrigo de temporales; barcas fondeadas bajo las copas de grandes pinos que sombreaban los botes y faluchos, las casitas y barracas de los pescadores. (En aquel año admiré los grandes pinos que sombreaban las embarcaciones ancladas en Cala Figuera. Después, los vendavales, las talas despiadadas, la despojaron -lo mismo que al Caló d'En Boira- de los magníficos árboles de extraordinaria belleza. ¿Por qué los hijos de Santanyi no vuelven a plantar árboles, para recuperar, con los años tanta hermosura perdida?).

La placidez, la calma de remanso de sus aguas que derrochaban reflejos de nácar, destellos y matices relucientes; las suavidades de sedas tornasoladas, cuyos moarés triunfaban sobre los disueltos zafiros y las diluidas esmeraldas me ensimismaron por su encantamiento. Tal era el embeleso del hechizo. La brisa traía aromas de pinares y lentiscos, de algas yodadas y romeros.

Mi espíritu vibraba emocionado. Con el desasosiego y la inquietud de aquellas revelaciones del paisaje, del que quedé prendado para siempre, empecé a recorrer sendas y caminos que, de pronto, abandonaba para encaramarme y marchar al borde de los acantilados. Desde aquellos peñascales la visión era abierta y magnífica. Abarcaba desde la línea de horizonte del mar, sobre la que dibujaba a lo lejos la isla de Cabrera, envuelta en celestes y rosas desvahlidos, hasta profundidades de mar que contemplaba a mis pies desde la altura de los acantilados que exploraba. Así fué como llegué al Pontás. Ante la grandiosa majestad del puente que, separado de la costa, se levanta poderoso sobre el mar, quedé estático, asombrado por la hermosura imponente de su potencia ciclópea y monumental, con que desafiaba, impávido, las tempestades, los rayos y la furia huracanada de los temporales del mar...

alm
SANTANYI
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

am
santanyí
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA